

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3131/2015. (VII. 9.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság az Egri Járásbíróság 13.P.21.390/2011/57. számú ítélete és az Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Pf.25.622/2013/38. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, kérve az Egri Járásbíróság 13.P.21.390/2011/57. számú ítélete és az Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Pf.25.622/2013/38. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [2] Az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, L) cikk (1) bekezdése, Q) cikk (2)–(3) bekezdése, R) cikk (3) bekezdése, II. cikke, XV. cikk (1)–(2), (5) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XX. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikke, XXVIII. cikk (1) bekezdése, illetve 28. cikke sérelmére hivatkozott, hangsúlyozva, hogy a Q) cikkel összefüggésben nem állít nemzetközi szerződésbe ütközést, kizárólag jelzi, hogy az általa támadott bírói döntés – álláspontja szerint – nemzetközi jogot is sért.
- [3] 1.1. Az ügy előzményeként az indítványozó (az alapügy alperese) előadásából és a benyújtott melléletekből megállapíthatóan az indítványozó a per felperesével élettársi kapcsolatban élt, a felperes korábbi kapcsolatából származó gyermekével együtt. Az élettársi kapcsolatból 2009-ben egy gyermek született. A felek közötti kapcsolat idővel megromlott, majd 2011-ben véglegesen megszakadt, a felperes gyermekeivel elköltözött az alperes lakásából. Ebben az időszakban a felek megállapodásának megfelelően az indítványozó rendszeresen tartotta a kapcsolatot a közös gyermekkel, közöttük a kapcsolattartás megfelelően működött, azonban

2011. októberében – a kapcsolattartást követően – nem adta vissza a gyermeket a felperesnek, ezen időpontot követően a gyermek az indítványozó gondozásában élt. A felperes – keresetlevele tanúsága szerint – a gyermekelhelyezés és a kapcsolattartás kérdésében megkísérelt egyezséget kötni az indítványozóval, ez azonban nem vezetett eredményre, ezért a perindítás mellett döntött, 2011-ben keresetet nyújtott be a bírósághoz, melyben kérte a gyermek nála való elhelyezésén túl gyermektartásdíj megfizetését, és a kapcsolattartás szabályozását. Az indítványozó a felperes és a felperes korábbi kapcsolatából származó gyermeke pszichés labilitására hivatkozva magánál kérte elhelyezni a gyermeket, és ugyancsak a gyermektartásdíj és a kapcsolattartás rendezését kérte viszontkeresetében.

- [4] Az elsőfokon eljáró Egri Járásbíróság 13.P.21.390/2011/57. számú ítéletében a felperes keresetét megalapozottnak találta, és a gyermeket nála helyezte el, illetve ítéletében rendezte a gyermektartásdíj mértékét, valamint mind a folyamatos, mind az időszakos kapcsolattartást az alperes és a gyermek között.
- [5] Az elsőfokú bíróság döntését a pedagógusi jellemzésre és a kirendelt pszichológus szakértő (több vizsgálati módszer eredményén alapuló) véleményére alapította, ezt következetesnek és a felek személyes meghallgatása során tanúsított viselkedésével, személyiségjegyeivel összhangban állónak találta. A szakvéleményben foglaltakat a felek elfogadták, és újabb szakértő kirendelését nem indítványozták, valamint azt a bíróság sem tartotta szükségesnek. Ítélete indokolásában ismertette a döntés meghozatala során figyelembe vett szempontokat (így többek között: a szülők egyéniségét, életmódját, azt, hogy erkölcsi tulajdonságaik alapján alkalmasak-e a gyermek nevelésére, ragaszkodásukat a gyermekhez, a gyermek kötődését a szüleihez, a felek anyagi és lakáskörülményeit stb.). A bíróság megállapította, hogy a felek hasonló pszichológiai alkalmassággal, iskolai végzettséggel, anyagi körülményekkel rendelkeznek, kötődésük a gyermekhez stabil. Erre tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy a gyermek lelki fejlődése és a szülőkhöz való érzelmi kapcsolat megtartása melyik szülőnél látszik biztosíthatónak.
- [6] A bíróság – a fentebb ismertetettek szerint – a felperesnél való elhelyezés mellett döntött, amit azzal indokolt, hogy a gyermek életkorában pszichológiai szempontból az anyánál való elhelyezés javasolt, az apánál való elhelyezés ilyen korban csak az anya alkalmatlansága esetén lehet indokolt, továbbá a felperes kapcsolattartás biztosításához való hozzáállása nyitottabb, rugalmasabb, mint a másik félnek.
- [7] A bíróság a gyermek elhelyezésén túl a gyermektartásdíjat, valamint a gyermek és az indítványozó közötti kapcsolattartást is szabályozta, a gyermek életkora és a felek lakóhelye közötti távolság figyelembe vételével.

- [8] 1.2. Az elsőfokú ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezett, a felperes – többek között – az elsőfokú döntés előzetesen végrehajthatóvá nyilvánítását kérte a gyermekelhelyezés vonatkozásában, míg az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását, azaz a gyermek nála való elhelyezését, illetve a kapcsolattartás ennek megfelelő szabályozását, valamint további személyek (így többek között a felperessel foglalkozó pszichológus) meghallgatását, iratok beszerzését kezdeményezte.
- [9] A másodfokon eljáró Egeri Törvényszék 1.Pf.25.622/2013/38. számú ítéletében – az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintve – az időszakos és a folyamatos kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezéseket részben megváltoztatta (az indítványozó javára módosítva a kapcsolattartás gyakoriságát és időtartamát), egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A másodfokú bíróság az eljárása során a feleket személyesen ismét meghallgatta, valamint elrendelte a kiskorú gyermek, a felek, és az alperesi nagyszülő pszichológiai vizsgálatát. A szakértő a szakvélemény készítése során készült helyzetvizsgálatok, az érintettek személyes vizsgálata és részletes explorációja alapján – a korábbi szakvéleménnyel egyezően – arra jutott, hogy az apa alkalmasabb a gyermek nevelésére, és a nála való elhelyezést javasolta, de ehhez feltétlenül szükséges, hogy a szülők a kapcsolattartás megvalósulására fokozott figyelmet fordítsanak.
- [10] A másodfokú bíróság döntése meghozatalakor abból indult ki, hogy mindkét szakértői véleménynek megfelelően összességében mind a felperes, mind az alperes alkalmas a gyermek nevelésére, a csatolt nyilatkozatok, a személyes meghallgatás, a szakértői vélemény alapján a gyermek mindkét szülőjéhez ragaszkodik, érzelmi kötődése szüleikhez mély. Arra a következtetésre jutott továbbá, hogy a felperesi közeget ugyanúgy magáénak érzi a gyermek, mint az alperesi környezetet. Rámutatott arra is, hogy a felelős szülői magatartás mindkét félnél megállapítható, mindketten érzelmileg erősen ragaszkodnak a gyermekükhöz, és a másik szülővel való kapcsolattartást fontosnak tartják.
- [11] A másodfokú bíróság összességében a gyermeket az anyánál elhelyező elsőfokú ítéletet érdemben helyesnek és a gyermek érdekében állónak találta, és csak a kapcsolattartás gyakoriságán és időtartamán változtatott.
- [12] 2. Az indítványozó a bírósági eljárást követően fordult alkotmányjogi panaszával az Alkotmánybírósághoz, az Alaptörvény fent megjelölt rendelkezései sérelmére hivatkozva.
- [13] Az indítványozó szerint a bíróság a gyermek pszichikai fejlődését fenyegető, megalapozatlan döntést hozott, ami egyúttal diszkriminatív is.

- [14] Előadja egyrészt, hogy az elsőfokú eljárás során bizonyítást folytattak le, tanúkat hallgatott meg a bíróság, azonban a bizonyítékokat – így a tanúk vallomásait – megfelelően nem értékelte ítélete indokolásában, annak ellenére, hogy ez törvényi kötelezettsége lenne. Különösen azt kifogásolja, hogy a bíróság a korábban a felekkel foglalkozó pszichológust nem hallgatta meg, mert ehhez a felperes nem járult hozzá (nem adta meg a titoktartás alóli felmentést), így az indítványozó szerint az egyetlen releváns bizonyítást a bíróság mellőzte.
- [15] Ezzel összefüggésben arra is hivatkozik, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 286. § (2) bekezdése alapján a házassági perben a tanú a 170. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, a tanúként kihallgatott orvos pedig ugyane rendelkezés c) pontja alapján a tanúságtételt nem tagadhatja meg.
- [16] Ehhez képest – szemben a joggyakorlattal, ami szerint ezt a szabályt kell gyermekelhelyezési perekben is alkalmazni – arra hivatkozva, hogy a fenti rendelkezést a Pp. házassági perekre vonatkozó fejezete tartalmazza, az indítványozó szerint a bíróság nem alkalmazta pusztán azért, mert az adott ügyben a gyermek nem házasságból született. Ezzel a rendelkezéssel kapcsolatban – anélkül, hogy alaptörvény-ellenességét indítványozná – kifogásolja az indítványozó, hogy az adott ügyben nem került sor az alkalmazására, azaz a családdal kapcsolatban levő pszichológus meghallgatására, ennek okaként pedig arra hivatkozott, hogy a felperes nem járult hozzá a titoktartás alóli felmentéshez. Az indítványozó utal arra is, hogy a gyermekek 47%-a házasságon kívül születik Magyarországon. Szerinte nem fogadható el az, hogy a gyermekek majdnem fele – esetleges gyermekelhelyezési per esetén – csak azon az alapon szenvedjen hátrányt, hogy nem házasságból származik (főleg, mivel ezt ők semmiféleképpen nem határozhatják meg, erre a gyermekeknek nincsen hatása). Hivatkozik a BH.2009.77. számú eseti döntésre, amely kifejezetten kimondja, hogy a házasságon kívül született gyermekeket e tény miatt nem érheti hátrány, és amely családjogi perekre is kiterjeszti a hivatalbóli bizonyítási kötelezettséget. Ezzel szemben a jelenlegi perben született döntés különbséget tesz a házasságon kívül, illetve belül született gyermek között.
- [17] Az indítványozó úgy véli, a bíróság eljárása során az Alaptörvény R) és L) cikkét figyelmen kívül hagyta, továbbá nem vette figyelembe a 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett, a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény szellemiségét, az annak megfelelő jogértelmezést, különösen a 2. cikkében foglalt diszkriminációtilalmat. Az indítványozó szerint a bírósági döntések – azon túl, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütköznek – sértik az Alaptörvény további rendelkezéseit is, így a II. és

XVI. cikket is. A fentiekén túl arra is hivatkozik az indítványozó, hogy a bíróság mulasztása és nem megfelelő jogértelmezése miatt nem kerülhet a fél olyan helyzetbe, hogy eljárási jogait ne gyakorolhassa, ez ugyanis sérti a kiszámítható jogalkalmazás, tehát a tisztességes eljárás Alaptörvényben rögzített követelményét. Szerinte a jelen ügyben nem tették lehetővé számára az eljárási jogai gyakorlását, ezáltal mind az indítványozó, mind a gyermek érdekei sérelmet szenvedtek. Indokolása alátámasztásául számos AB határozatra is hivatkozik. Összegzésként kifejti, hogy a bíróság azáltal, hogy az ügy érdemi eldöntésére alkalmas kötelező bizonyítást nem vett fel, megalapozta a tisztességes eljárás elvének sérelmét, ezen keresztül pedig a hátrányos megkülönböztetés elve sérelmét.

- [18] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz befogadható-e, vagyis megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak.
- [19] Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [20] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai követelményeinek az alábbiak szerint részben eleget tesz.
- [21] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. Jelen alkotmányjogi panasz tartalmazza az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja szerinti, illetve az Abtv. 27. §-a szerinti hatáskörére vonatkozó hivatkozást; az indítványozó megjelöli az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit; megjelöli azokat a bírósági ítéleteket, amelyeket alaptörvény-ellenesnek tart; továbbá kifejezett kérelmet terjeszt elő a bírósági határozatok alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [22] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e*) pontjában foglalt követelményeket azonban az indítvány csak részben teljesíti. E rendelkezés értelmében az indítványnak

indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.

- [23] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XV. cikkével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben megfelelő indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, az indítványozó előadja az alapjogi sérelem lényegét. Ezzel szemben az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, L) cikk (1) bekezdésével, R) cikk (3) bekezdésével, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, XX. cikk (1) bekezdésével, illetve XXIV. cikkével összefüggésben alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem ad elő arra vonatkozóan, hogy a kifogásolt ítéletek miért ellentétesek az Alaptörvény felsorolt rendelkezéseivel.
- [24] Erre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény fenti rendelkezéseire alapított részében az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának nem felel meg.
- [25] 3.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a tisztességes eljárást, illetőleg ezen keresztül a hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét kifogásoló részében [Alaptörvény XV. cikk (2), XXVIII. cikk (1) bekezdés] a befogadhatóság formai feltételeinek eleget tesz, és a formai követelményeknek megfelelő indítványrész tekintetében – a befogadhatóság tartalmi követelményeinek vizsgálata körében – az alábbi következtetésre jutott.
- [26] Az indítványozó jogorvoslati lehetőségét kimerítette, alkotmányjogi panaszát az Egri Törvényszék másodfokú, jogerős ítélete ellen terjesztette elő, további jogorvoslat nincsen számára biztosítva; továbbá az alkotmánybírósági eljárást alapjául szolgáló ügyben félként (alperesként) szerepelt, ezért az Abtv. 27. §-a, és az Abtv. 51. § (1) bekezdése szerinti jogosultnak és nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [27] 3.3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18] stb.}.
- [28] A jelen ügyben az indítványozó azt kifogásolja, hogy az eljáró bíróságok egyrészt a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékelték megfelelően, valamint

– többszöri kérelme ellenére – a Pp. 286. §-ával ellentétes módon nem került sor hivatalbóli bizonyítás elrendelésére, konkrétan annak a pszichológusnak a meghallgatására, aki szerinte az ügy érdemére kihatóan nyilatkozatot tehetett volna, mert ehhez a felperes nem járult hozzá [nem adta meg a titoktartási kötelezettsége alóli felmentést, amit számára a Pp. 170. § (1) bekezdés c) pontja egyébként lehetővé tesz], így az ügyben egyetlen relevánsnak tekinthető bizonyíték beszerzését mellőzte a bíróság, ez pedig a házasságon kívül született gyermek hátrányos megkülönböztetéséhez vezet. A diszkrimináció azért áll fenn álláspontja szerint, mert a házassági per fenti szabályát a házasságon kívül született gyermekek esetén is alkalmaznia kell a bíróságnak, az adott ügyben azonban – többek között a BH.2009.77. számú eseti döntésben foglaltakkal ellentétesen – ez nem történt meg.

[29] 3.4. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja fogalmazza meg, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.

[30] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint „[a] bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik a testület hatáskörébe. Ezért fogalmaz úgy az Abtv. 27. §-a, hogy alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. A jogalkotó ezzel a 2012. január 1-jétől hatályos rendelkezéssel teremtette meg a bírói jogalkalmazás és jogértelmezés alkotmányossága vizsgálatának korábban nem ismert lehetőségét. A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény és az Abtv. fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. [...]

A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.

A bírósági jogértelmezésnek, jogalkalmazásnak közvetlenül kell valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelmére vezetnie, nem pedig azért, hogy eltér bíróságok más ügyekben hozott döntéseitől. A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza. Ugyanezen okokból nem lehet hivatkozni a hátrányos megkülönböztetés tilalmára sem.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[15]}

- [31] Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes a tekintetben is, hogy a tényállás feltárása, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok mérlegelése és ennek alapján a következtetések levonása a rendes bíróságok feladata, amely önmagában alkotmányossági kérdést nem vet fel.
- [32] 3.5. Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a következőket állapította meg: az indítványozó állításával ellentétben mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság alapos bizonyítási eljárást folytatott le. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felek személyiségére, gyermeknevelési képességére, a gyermek pszichés állapotára vonatkozó megállapításait, és ez alapján döntését a pszichológus szakértő több vizsgálati módszer alapján felállított véleményére, a felek személyes meghallgatására, a tanúvallomásokra, valamint a pedagógusi jellemzésre alapította. A szakvéleményekben foglaltak aggálytalanságára, és arra tekintettel, hogy azokat egyik fél sem kifogásolta, az elsőfokú bíróság további szakértő kirendelését nem tartotta szükségesnek [lásd elsőfokú ítélet 4. oldal III. pont].
- [33] A másodfokú bíróság a feleket személyesen ismét meghallgatta, továbbá elrendelte a kiskorú gyermek, a felek, és az alperesi nagyszülő pszichológiai vizsgálatát, és az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás, valamint az általa foganatosított bizonyítás-kiegészítés eredményét összességében értékelte. Ítéletében kifejezetten kiemeli, hogy a felek által a másodfokú eljárásban

felajánlott bizonyítási indítványokat mellőzte, mert azok az érdemi elbírálásra kihatással nem bírtak, ugyanakkor viszont az eljárás indokolatlan és szükségtelen elhúzódását eredményezték volna. Kitért ítéletében arra is, hogy a felperes által az utolsó tárgyaláson becsatolt felvételt nem értékelte bizonyítékként, mert ismeretlen körülmények között készült, tartalma írásban nem volt csatolva, és elkésetten került benyújtásra [lásd másodfokú ítélet 13. oldal első bekezdés]. Az Alkotmánybíróság a rendelkezésére álló iratok, így különösen a bíróságok ítéletei alapján megállapította, hogy az alapul fekvő eljárásokban nem merült fel olyan utalás vagy állítás, amely a házasságon kívül és a házasságban született gyermekek közötti hátrányos megkülönböztetést vagy a diszkriminációra vonatkozó indítványozói kifogásokat megalapozná.

- [34] Minderre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a támadott bírósági döntésekkel (így az Egri Járásbíróság 13.P.21.390/2011/57. számú és az Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Pf.25.622/2013/38. számú ítéletével), az azokban foglalt mérlegelési és jogértelmezési kérdésekkel kapcsolatosan nem állított olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel, ezért az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjára tekintettel visszautasította.

Budapest, 2015. június 30.

Dr. Szívós Mária s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/31/2015.

